

Homília počas Mariánskych dní vo farnosti Dolný Kubín, 13.8. 2026

Drahí bratia a sestry, dnešné evanjelium je pre kazateľa celkom zaujímavou výzvou. Keď otvorí lekciónár a nájde podobenstvo o márnotrattnom synovi, príbeh o uzdravení slepého alebo Ježiša kráčajúceho po mori, hneď sa pred ním otvára množstvo obrazov a myšlienok. Ale dnes? „Abrahám mal syna Izáka, Izák Jakuba, Jakub Júdu a jeho bratov...“ a tak to pokračuje meno za menom, generácia za generáciou. Možno si niekto po chvíli povie: pán biskup, pokojne niekoľko mien preskočte, my si ich doma skontrolujeme. Lenže ja by som dnes nechcel preskočiť ani tento text. Práve naopak. Chcel by som vám ukázať, že aj stránka Biblie, ktorá na prvý pohľad vyzerá ako obyčajný zoznam mien, je nádherným Božím slovom a možno nám o Bohu i o nás samých povie viac, než by sme čakali. Stačí, ak si v nej všimneme tri veci, ktoré sa tiahnu celým rodokmeňom: **mená, trhliny a napokon jedno meno, ku ktorému všetky ostatné smerujú – Ježiš.**

Najskôr **mená**. Jedno za druhým, generácia za generáciou. Pri niektorých okamžite vieme, kto to bol: Abrahám, Izák, Jakub, Dávid, Šalamún. Sú to veľké postavy biblických dejín, o ktorých poznáme celé príbehy. Pri iných možno nevieme povedať vôbec nič a niektoré mená by sme azda mali problém aj správne vysloviť. A predsa sú v Božom slove. To je na tomto rodokmeni nádherné, pretože pre nás je to možno iba meno, ale pre Boha je za každým menom tvár a za každou tvárou celý ľudský príbeh. Každý z týchto ľudí sa niekedy narodil, niekto ho prvýkrát držal ako dieťa na rukách, niekto mu dal meno, niekto sa oňho staral. My dnes z celého jeho života počujeme možno dve sekundy: jedno meno. Boh však pozná celý príbeh.

Skúsme si predstaviť, že by sme dnes namiesto Ježišovho rodokmeňa čítali ten náš. Zaznelo by meno vášho otca, vašej mamy, starého otca, starej mamy, prastarého otca, prastarej mamy a ďalších ľudí, ktorých fotografie možno ešte máme doma v zásuvke alebo v starom albume. Zrazu by rodokmeň nebol nudný. Pri jednom mene by ste sa usmiali, pretože by ste si spomenuli na niečo veselé. Pri inom by ste si spomenuli na človeka, ktorý vás naučil prežehnať sa alebo vás prvýkrát priviedol do kostola. Pri ďalšom mene by možno prišla slza, pretože ten človek vám stále chýba. A pri niektorých menách by sme možno nevedeli nič, iba to, že bez týchto ľudí by sme dnes neboli tu.

A práve toto nám dnešný rodokmeň pripomína: **pred Bohom neexistuje bezvýznamné meno**. Nemusíme byť Abrahámom, Dávidom ani Šalamúnom. Možno sa naše meno nikdy nedostane na pamätnú tabuľu a o sto rokov ho bude poznať iba niekoľko našich potomkov. Boh ho však pozná. Boh pozná naše meno aj náš príbeh a môže použiť aj celkom obyčajný život na niečo, čo my sami nikdy neuvidíme. Možno práve cez našu modlitbu niekomu odovzdá vieru, cez našu trpezlivosť niekomu nádej, cez naše odpustenie zastaví starú rodinnú krivdu, cez našu vernosť naučí niekoho milovať a cez jedno obyčajné rozhodnutie pre dobro začne príbeh, ktorého ovocie

uvidia až ľudia po nás. V Božích dejinách totiž nie sú dôležití iba tí, ktorých mená poznajú všetci. Boh vie písať veľké dejiny aj cez ľudí, ktorých si takmer nikto nevšimne.

Keď sa však na tieto mená pozrieme bližšie, objavíme druhú vec: **trhliny**. Ježišov rodokmeň totiž vôbec nie je výstavou dokonalej rodiny. Keby sme my pripravovali rodokmeň Mesiáša a zároveň mali trochu dbať na jeho dobrú povest', možno by sme urobili menší rodinný marketing. Vybrali by sme najlepšie fotografie, najväčších hrdinov, najkrajšie príbehy a niektoré kapitoly rodinnej kroniky by sme veľmi diskrétno vynechali. Matúš však nič neretušuje. Necháva v ňom Tamar, Rachab a Rúť, necháva v ňom Dávida aj jeho veľký hriech, necháva v ňom kráľov verných Bohu aj tých, ktorí verní neboli, obdobia duchovného rozkvetu aj pádu a dokonca aj veľkú národnú katastrofu – babylonské vyhnanstvo.

Pri Dávidovi Matúš dokonca urobí niečo zvláštne. Mohol jednoducho napísať, že Dávid mal syna Šalamúna. Namiesto toho pripomenie, že ho mal „so ženou Uriášovou“. Jej meno pritom poznáme: Betsabe. Evanjelista ho však nevysloví a namiesto neho vysloví meno muža, ktorého Dávid pripravil o život. Akoby v nádhernom rodokmeni kráľa Dávida úmyselne nechal jednu jazvu, ktorú nemožno premaľovať. **Uriáš**. Jediné meno a za ním celý príbeh Dávidovho zlyhania, zneužitia moci, hriechu, bolesti a smrti nevinného človeka. Biblia túto trhlinu nezakrýva, hoci by ju zakryť mohla. A práve preto je tento rodokmeň taký pravdivý a taký krásny. Boh nám totiž neukazuje ideálnu rodinu, ktorá nikdy nemala problém. Ukazuje nám skutočné ľudské dejiny a zároveň nám ukazuje, že ani ľudský hriech nedokázal zničiť jeho vernosť. Človek dokázal dejiny zamotať, ale Boh ich neopustil. Človek sa dokázal od Boha vzdialiť, ale Boh sa nevzdal človeka.

Možno je toto dnes potrebné počuť aj nám, pretože aj v našich rodokmeňoch sú trhliny. Každá rodina má fotografie, ktoré rada ukazuje, a možno aj kapitoly, ktoré veľmi neotvára. Niekde je stará krivda, o ktorej sa po desaťročiach stále hovorí. Niekde je rozdelenie medzi súrodencami. Niekde sa rodičia s deťmi nerozprávajú. Niekde zostala rana po nevere, závislosti, nespravodlivosti, neodpustení alebo slovách, ktoré už nemožno vziať späť.

Dnešné evanjelium však hovorí: **Boh nečaká na dokonalý rodokmeň, aby mohol začať konať**. Nečakal naň pred narodením svojho Syna a nečaká naň ani dnes. To, samozrejme, neznamená, že hriech prestáva byť hriechom, že zranenia nebolia alebo že minulosť netreba pravdivo pomenovať. Biblia je pravdivá práve preto, že nič z toho nezľahčuje. Hovorí však niečo oveľa väčšie: naše zlyhanie nie je silnejšie ako Božia milosť. Naša minulosť nemusí mať posledné slovo. Boh dokáže vstúpiť aj cez trhlinu a niekedy práve cez miesto, ktoré by sme najradšej ukryli, môže začať prenikať svetlo. Nie preto, že by trhlina bola dobrá, ale preto, že Boh je väčší než ona.

A potom prichádza tretia vec. Po všetkých menách, po všetkých víťazstvách i pádoch, po všetkých svetlých miestach aj trhlínach zaznie meno **Ježiš**. Celý rodokmeň k nemu smeruje. Abrahám ešte nevie, kam povedie cesta, na ktorú ho Boh povolal. Izák nevidí budúcnosť svojho potomstva. Dávid netuší, čo bude o tisíc rokov. Ľudia odvlečení do babylonského zajatia majú pocit, že sa všetko skončilo, že kráľovstvo padlo, chrám bol zničený a Božie prisľúbenia zostali pochované pod troskami Jeruzalema. Potom prichádzajú ďalšie generácie, o ktorých Biblia takmer mlčí. Ľudia sa rodia, pracujú, zakladajú rodiny, zomierajú a možno ani netušia, že sú článkom reťaze, ktorou Boh vedie dejiny k okamihu, na ktorý čaká celé stvorenie. Až napokon prichádza Jozef, muž Márie, a z nej sa narodí Ježiš, nazývaný Kristus.

A zrazu pochopíme, že ten dlhý zoznam nebol cestou odnikiaľ nikam. Mal smer. Každé meno bolo ďalším krokom. Ani babylonské zajatie nebolo koncom. Ani Dávidov hriech nebol koncom. Ani slabosť kráľov nebola koncom. Ani dlhé stáročia, keď sa zdanlivo nič veľké nedialo, neboli prázdny časom. **Dejiny smerovali ku Kristovi**. Boh pracoval aj vtedy, keď to ľudia nevideli. Pripravoval cestu aj vtedy, keď mali pocit, že sa nikam nejde. Držal niť aj vtedy, keď sa ľudské dejiny zamotali tak, že človek už nevidel ich zmysel.

A toto je možno najväčšie povzbudenie dnešného evanjelia. Aj náš život totiž niekedy vyzerá ako rodokmeň: deň za druhým, pondelok, utorok, streda, ďalší týždeň a ďalší rok. Narodenie, škola, práca, rodina, povinnosti, radosti, starosti, úspechy, choroby, stretnutia, lúčenia. Niekoľko veľkých chvíľ, na ktoré nikdy nezabudneme, a medzi nimi tisíce úplne obyčajných dní, o ktorých by sme nevedeli povedať nič mimoriadne. A medzi tým všeličo popraskané, nedokončené, nepochopené. Človek sa občas obzrie na svoj život a položí si otázku: Má toto všetko nejaký zmysel? Kam vlastne smerujem? Čo zostane z mojich dní, keď sa raz moje meno stane iba jedným menom v rodinnom rodokmeni?

Matúš nám hneď na prvej stránke svojho evanjelia dáva odpoveď: **keď Boh vedie dejiny, smerujú ku Kristovi**. A keď dovoľím Bohu viesť moje dejiny, aj udalosti, ktorým dnes nerozumím, aj obdobia, v ktorých sa zdanlivo nič nedeje, aj moje víťazstvá, aj moje trhliny môžu dostať smer. Možno dnes ešte nevidím, čo Boh robí. Ani Abrahám to nevidel. Možno prežívam niečo, čo vyzerá skôr ako babylonské vyhnanstvo než ako naplnenie Božích prisľúbení. Ani to však nemusí byť posledná kapitola. Kresťan totiž neverí, že jeho život je súbor náhodných udalostí. Verí, že svoj príbeh môže vložiť do rúk Boha a dovoliť mu, aby ho privádzal ku Kristovi.

A práve tu, na konci tohto dlhého radu ľudských dejín, stojí **Mária**. Je na tom niečo nesmierne krásne. Mária nedokáže zmeniť rodokmeň, ktorý dostala. Nemôže sa vrátiť k Dávidovi a napraviť jeho hriech. Nemôže odstrániť zlých kráľov, vymazať babylonské

vyhnanstvo ani prepísať bolestné kapitoly svojho národa. Nemôže zmeniť minulosť. Môže však urobiť jednu zásadnú vec: **môže povedať Bohu áno vo svojej generácii**. A jej áno sa stane miestom, cez ktoré do všetkých týchto ľudských dejín vstúpi Kristus.

To je nádherné posolstvo aj pre nás. Ani my nemôžeme zmeniť svojich predkov. Nemôžeme sa vrátiť o dvadsať či päťdesiat rokov späť a zariadiť, aby sa niektoré veci nikdy nestali. Nemôžeme vymazať všetky trhliny zo svojho rodinného príbehu. Ale môžeme rozhodnúť, čo urobíme **dnes**. Môžeme povedať Bohu svoje áno v generácii, do ktorej nás postavil. Možno niekto raz bude ďakovať Bohu za vieru, ktorú sme dnes odovzdali. Možno sa vďaka nášmu odpusteniu skončí krivda, ktorá trvala celé roky. Stačí, ak podobne ako Mária dovolíme Bohu vstúpiť do našej časti príbehu.

Drahí bratia a sestry, keď teda dnes počujeme Ježišov rodokmeň, zapamätajme si tri jednoduché slová: **mená - trhliny - Ježiš**. Mená nám hovoria, že Boh na nikoho nezabúda a že pred ním neexistuje bezvýznamný ľudský život. Trhliny nám hovoria, že Boh sa nevzdáva ľudských dejín ani vtedy, keď ich poznačí slabosť a hriech. A Ježiš nám hovorí, že Boh dokáže dať týmto dejinám smer, cieľ a zmysel. AMEN.